

Ontdek de eerste stappen van een veelbelovend talent.

Met trots presenteren we de eerste drie hoofdstukken van een opkomende schrijver die een frisse, originele stem aan de literaire wereld toevoegt: Kevin De Meersman. In deze eerste pagina's neemt hij ons mee in een verhaal dat spanning en mysterie op meesterlijke wijze combineert.

Het plot ontvouwt zich stap voor stap, waarbij je als lezer steeds dieper wordt meegezogen in een wereld vol onverwachte wendingen en gelaagde personages. Kevin weet met zijn verfijnde pen de lezer te grijpen en laat je niet meer los.

Deze introductie belooft een verhaal vol verrassingen en onvergetelijke momenten. Laat je meevoeren door de kracht van zijn woorden en ontdek zelf waarom deze jonge schrijver een naam is om in de gaten te houden.

Baltigo

Uit het boek van het Vuur:

“Een rode zonsondergang is zowel een waarschuwing als een belofte; het duidt op de chaos die kan komen.”

De zon ging bijna onder en de lucht had iets onheilspellends over zich. Baltigo rustte even uit op een klein heuveltje dat net boven het moeras uitstak. De lange, verzengende tocht naar Morsmetak had hem al tot het uiterste gedreven. Hij hoopte de zwartgrijze wolken in te halen en een zomerse stortbui als verfrissing over zich heen te krijgen; misschien was er zelfs genoeg regen om zijn waterflesje opnieuw te vullen.

De Celestial draaide zich om en keek naar de stand van de zon. Die stond nog boven de horizon, maar er begon zich al een lichte paarsrode gloed af te tekenen.

‘Een rode zonsondergang’, zei de bode zacht, terwijl hij de kleuren van de lucht in alle richtingen bekeek. Het bezorgde hem een onrustig en benauwd gevoel, omdat het hem deed denken aan zijn kindertijd. Toen had hij datzelfde gevoel ook ervaren, nadat hij in de paleistoren van Calex een boek over de vier natuurelementen had gelezen: Lucht, Aarde, Water en Vuur. In een van de passages van dat boek staat namelijk dat de rode zonsondergang een teken van het Vuur is. En dat telkens wanneer er een dieprode gloed over de hemel hangt, er zich een of andere nare gebeurtenis voordoet. Die herinnering liet zelfs een rilling over zijn rug lopen. Tot nu toe was er tijdens zijn reis naar Morsmetak nog niets noemenswaardigs gebeurd.

‘Zou de rode zonsondergang misschien iets te maken hebben met de gebeurtenissen van de voorbije nacht?’, vroeg hij zich hardop af. Hoewel het overlijden van de koning van Calex al bijna

een volledige dag geleden was en er de avond voordien geen rode zonsondergang te bespeuren viel.

‘Ik hoop maar dat er vanavond niets gebeurt wanneer ik de brief van de koningin moet overhandigen’, mompelde hij en zuchtte daarna diep.

‘Goed, de koning is overleden. Ik ben op missie voor de koningin, ik moet mijn taak zo snel mogelijk volbrengen. Ik moet nu haast maken’, zei hij met gebalde vuisten om zichzelf aan het belang van zijn opdracht te herinneren.

Vanop de top van de rotsachtige heuvel waarop hij stond, zag de bode in de verte Morsmetak al een klein beetje opdoemen. Nadat hij zich had vergewist van de juiste richting, keek Baltigo om zich heen en begon hij de grassige kant van het heuveltje af te dalen. Voorzichtig stapte hij met kleine schuifpasjes naar beneden.

Bij de voet van het heuveltje hervatte de bode zijn tocht over de moerassige, zompige bodem. De brakke ondergrond van het moeras lag in het gebied tussen Calex en Morsmetak. Het was voor Baltigo allesbehalve aangenaam om over te lopen en te vliegen. Waar de zon een aantal kleine plassen had uitgedroogd, stonk het soms zelfs naar rottende vis. Hier en daar stak een stukje grond iets hoger en groeide er wat gras op, maar als je daar te lang bleef staan, zou je geleidelijk ook in de bodem zakken. Gelukkig tilden de vleugels van de bode hem telkens net op tijd weer van de grond, zodat hij de plasjes water en de modderige plekken maar kort aanraakte.

De Celestial liep steeds verder door de drassige gebieden, hoewel hij niet echt ‘liep’. Voor Celestials was vliegen normaal de manier om zich te verplaatsen, maar énkél vliegen was niet aan Baltigo besteed. In tegenstelling tot andere Celestials hield hij erg van het contact met de grond. De bode gaf er de voorkeur aan om bij elke slag van zijn vleugels de grond te raken en door zich telkens met zijn vleugels vooruit te stuwen, waren zijn passen ook enkele lengtes langer. Ondanks zijn unieke stijl was hij toch een van de snelste boden van Calex - misschien zelfs de snelste!

Bij elke stapsporong die Baltigo nam, klaptten en wiekten zijn

krijtwitte vleugels. Zijn lange goudgele haren wapperden in de wind. De kap van zijn grijze mantel was door het lopen achterover gewaaid; ze vloog op en neer en raakte nog nauwelijks zijn rug. Een dun boordje rondom de kap was van elfenzilver gemaakt; het schitterde, parelde en weerkaatste het laatste zonlicht bij elke beweging. De koord die zijn mantel onder zijn kin samenhield, zat door het lopen strak rond zijn nek en hij voelde het lichte schuren ervan in zijn hals. Maar dat vond hij niet erg. Je weet pas dat je werkt als het materiaal het je vertelt; dat was altijd zijn motto geweest.

Onder zijn mantel droeg hij het typische Celestialgewaad. Het leek een beetje op een korte jurk, met een zilveren boord onderaan, een donkerbruine riem rond zijn midden en een uitgesneden V-hals die de gespierde borst van de bode lichtjes ontblootte. Aan de riem hing een klein bruin leren zakje dat met een dun touwtje werd dichtgehouden. Het was als bode handig om er iets in te vervoeren, zoals zijn flesje met water. Aan zijn voeten droeg hij bruine sandalen die met twee lange leren koorden rond zijn benen zaten gewikkeld.

Tijdens het lopen en vliegen draaide Baltigo zich nog eens heel kort om, want hij wilde vóór de volledige duisternis in Morsmetak aankomen. Ik heb nog tijd genoeg, dacht hij, omdat hij zag dat de felle gele zon nog net boven de horizon stond. Als ze straks volledig ondergaat, zou ik precies op dat moment bij de poort moeten arriveren.

Baltigo zou Morsmetak voor de allereerste keer zien, omdat Celestials in de stad van de halfdoden nooit welkom waren. Als bode had hij echter geen andere keuze; hij moest reizen naar waar de gezagvoerders van het paleis van Calex het nodig achtten. En Lago de Wijze, de raadgever van de overleden Celestialkoning Lotengo de Ziener, had hem in allerijl met een belangrijke boodschap van koningin Oliniga naar de stad in steen gezonden. Vroeg in de ochtend had de Wijze hem opgedragen: 'Je moet sneller dan de wind vliegen ... of lopen in jouw geval ... of ... of ... beide! Je weet wel!'

Met een simpele knik was de bode toen vertrokken, samen met drie anderen die ook naar de uithoeken van het Rijk werden

gestuurd: naar de Hoge Elfen in het Latirabos, naar de Tvenaars in de Dorakwoestijn en naar de Dwergen in het IJzergebergte. Er werd echter geen bode naar het Livatomeer gestuurd, omdat men daar al verscheidene jaren niemand meer had aangetroffen. Morsmetak lag verder weg dan de andere bestemmingen, maar Baltigo wilde koste wat kost voor de anderen terug in Calex zijn zodra hij zijn brief had afgeleverd. Dat zou nog minstens een korte nachtrust en een volledige dag terugreizen in beslag nemen.

De stad van de halfdoden kwam stilaan nog meer in zicht. De grond voelde steviger aan en de reis naar Morsmetak naderde zijn einde. 'Ik ben bijna door het moeras heen. Straks voel ik na al dat geplens en gespetter eindelijk steen onder mijn voeten. Dan kan ik het laatste stuk wandelen en mijn vleugels laten rusten. De vleugels van de snelste bode van Calex. Ha! Misschien zelfs de snelste van het hele Rijk!' Hij liet een korte pauze en riep daarna: 'Snelle Baltigo!' De bode sprong, huppelde en vloog verder. Niemand anders mocht van Lago de Wijze de boodschap van koningin Oliniga aan Okeitik de Necromancer van Morsmetak bezorgen en die eer liet hij niet aan zich voorbijgaan.

De poortwachter van Morsmetak

Citaat van de poortwachter:

"Ik bewaak de stad, maar ook alles wat erachter ligt."

Baltigo was bij de toegangspoort van Morsmetak aangekomen. De grond rondom de stadsmuren bezorgde hem kippenvel. De stadsgracht diende namelijk als afschrikkingsmiddel voor iedereen die de stad naderde. Overal waar hij keek, lagen lijken, botten en skeletten die door aasgieren, raven en andere vleeseters helemaal tot op het bot waren kaalgevreten. Hij wist dat de Necromancers, nadat ze de ziel van de overledene hadden begeleid, het lijk over de stadsmuur gooiden.

De bode probeerde zijn blik van de lichamen af te wenden en keek naar de grote gitzwarte poort. Hij stapte verder en had ondertussen zijn vleugels onder zijn mantel geborgen. Ze weten vast wel dat ik een Celestial ben; ik hoef er niet mee te paraderen.

Toen hij voor de poort stond keek Baltigo even op en neer. De poort was gemaakt van robuust zwart hout met zware ijzeren pinnen die naar buiten staken en op die manier duidelijk maakten dat ongewenste bezoekers niet welkom waren. Maar Baltigo moest binnen zijn. Hij moest Okeitik de Necromancer spreken en hem zo snel mogelijk de boodschap van de koningin overbrengen.

Hij tuurde nog wat naar het zwarte hout en zag dan een grote steen aan een lange donkergrijze ketting hangen. Eén kant van de eivormige steen was tot een stompe punt geslepen en was lichtjes in het hout verzonken. Hij trok de steen naar achteren en liet hem tegen de poort vallen. De gong weerklonk tot ver buiten de stadsmuren en liet Baltigo schrikken, waardoor hij een klein beetje naar achteren sprong. Onder de houten bedekking van de poort bevond zich een metalen constructie die het geluid veroorzaakte.

De weergalm deed alle vogels opvliegen, behalve de raven die op de karkassen zaten; die bleven pikken aan de lijken, omdat het een gewoonte was om de stadspoort te horen.

Niet veel later hoorde Baltigo voetstappen op krakend hout. Bovenop de poort stond een klein torentje waar de poortwachter zat. Baltigo deed nog een paar stappen achteruit, keek omhoog en zag toen een donkere schim die vanaf het torentje in zijn richting wandelde.

Meestal wist de wachter van tevoren dat iemand de stad wilde betreden, maar als een Celestial de stadspoort naderde, kon hij het lichte geruis van hun stappen en vleugels soms nauwelijks horen. Tenzij die Celestial zich met zijn volledige gewicht tot de grond liet zakken, maar dat had de wachter in het verleden nog maar één keer gevoeld. Vaak waren de vogels uit de stadsgracht al opgevlogen voor de bezoeker de steen aan de poort kon gebruiken. Omdat de vogels deze keer pas na de gong waren opgevlogen, besepte de poortwachter meteen dat er een Celestial stond te wachten.

Terwijl hij verder over de stadsmuur naar Baltigo wandelde, besloot de poortwachter dat het beter was om een Celestial niet meer binnen te laten. Hij vroeg met geveinsde verwondering: 'Wie gaat daar?' Star en argwanend keek de wachter naar beneden en zag de witte parelende vleugels een klein beetje onder de mantel van Baltigo komen.

Baltigo kantelde zijn hoofd en keek naar boven. 'Ik ben Baltigo, heer poortwachter; ik ben een bode van Calex en ik heb een boodschap voor Okeitik de Verzamelaar.' Hij zag dat de wachter een dicht aansluitende zwarte mantel droeg en dat behalve zijn spierwitte neus, de rest van zijn gelaat volledig met de schaduwen van de kap van de mantel was bedekt.

De poortwachter stapte dichterbij en kwam vlak boven Baltigo staan. Necromancers hadden een natuurlijke afkeer voor Celestials. Hij snoof even wat lucht op en riep: 'Een Celestial nog wel? Wat maakt dat een Celestial zich op dit late uur nog aan onze poort aanbiedt? Wat is de reden van uw nachtelijk bezoek?'

Baltigo trachtte de uitdagende woorden naast zich neer te leggen: 'Heer wachter! Ik vraag u mij alsnog de stad te laten betreden, ik heb echt geen slechte bedoelingen. Ik ben alleen de overbrenger van slechte tijdingen.' Ondertussen dacht Baltigo: Meer mag ik echt niet zeggen of ik kom zelf nog in de problemen. Ik moet de brief van de koningin bij Okeitik krijgen en dan zo snel mogelijk naar Calix terugkeren.

De wachter herhaalde zijn woorden iets minder provocerend. 'Een Celestial, bij avondval, in Morsmetak ...' en schudde het hoofd terwijl hij naar de rode gloed keek die de ondergaande zon nog op de horizon wierp. 'Ik moet u adviseren om op een gunstiger tijdstip terug te keren, heer hemelvogel. De stad maakt zich klaar voor de nacht. Er zijn wat herbergen rondom de stad, als u dat wilt', waarna de poortwachter zich omdraaide om terug naar zijn torentje te wandelen.

Verdraaid, die man maakt het er me niet gemakkelijk op, dacht Baltigo. 'Kunt u bewogen worden tot een gesprek van dichterbij, heer poortwachter? Dan kan ik u de brief van de koningin laten zien.' Baltigo probeerde zo de wachter alsnog te overtuigen. Het werkte, de wachter draaide zich om.

'Een brief van de koningin?' Een dergelijke zending kon de poortwachter niet zomaar aan zich laten voorbijgaan. Okeitik de Verzamelaar zou hem niet in dank afnemen dat hij een koninklijke bode met een belangrijke boodschap had weggestuurd.

'Ja, mijn heer, ik ben gezonden door hare majesteit de koningin van Calix met tijdingen die niet tot het ochtendgloren kunnen wachten. Ik ben gezonden naar Morsmetak om Okeitik de Verzamelaar zo vlug mogelijk te spreken. Het is van cruciaal belang dat de leiders van de volkeren van belangrijk nieuws op de hoogte worden gesteld.'

'Ik zal uw brief komen inspecteren.' De wachter verliet de bovenkant van de poort en begaf zich terug naar de toren. Daar nam hij een stenen trap die langs de binnenzijde van de muur naar beneden liep. De zwarte mantel die hij droeg, vloog daarbij op van

de grond. Necromancers kunnen zich razendsnel over de bodem verplaatsen, als ze maar kunnen zien waar ze heen gaan. Dan schieten ze van de ene plaats naar de andere. In een mum van tijd stond de wachter beneden en trok hij aan de loodzware hendel van de poort. Het slot scharnierde luid krakend open en met heel veel kracht trok de wachter aan de ijzeren deur. Het gewicht van de deur zorgde ervoor dat ze maar traag in beweging kwam en zodra ze op een kleine kier was geopend, had de wachter alle moeite om haar weer tegen te houden. De wachter stak zijn rechterhand door de spleet en zei kort: 'De brief?'

'Alstublieft.' Baltigo keek nu recht naar de poortwachter, maar die had ondertussen een zwarte doek voor zijn gezicht gebracht, zodat alleen zijn kleine spleetogen zichtbaar waren. Hij zag een klein stukje van de spierwitte huid van de wachter en één pikzwarte lok haar voor zijn ogen, meer niet. Hij haalde het met zilveren draad geweven zakje uit de binnenzak van zijn mantel en gaf het aan de poortwachter. Die opende het zakje en legde de brief in zijn andere hand. De wachter keek inspecterend naar het koningszegel, dat in rood kaarsvet was aangebracht en waarmee de brief was gesloten. Het zegel bestond uit een kroon bovenop een kring van de vier natuurelementen: een opgerold krulletje in de vorm van een windhoos voor het element Lucht, een boomblaadje voor Aarde, een druppeltje voor Water en een vlammetje voor Vuur.

Nadat hij de waszegel op de brief had gezien en hem aan de bode had teruggegeven, zei de poortwachter: 'Okeitik de Verzamelaar is niet in de stad, maar ik zal u toegang bieden en u tot aan het paleis een vrijeleide geven.'

'Dank u, heer poortwachter.' Baltigo boog licht het hoofd en bracht een hand naar zijn borst als teken van respect.

'Geen dank. U komt maar beter vlug naar binnen, want het is een felrode zonsondergang.' De wachter draaide zich om, hief zijn rechterhand en wees naar het oosten. 'Als u de grote weg volgt, komt u zonder moeite bij het paleis van de Verzamelaar. Heer Okeitik is er niet, maar zijn dienaressen zal u ontvangen.'

Nadat Baltigo de wachter was voorbijgegaan, stak die nog even zijn hoofd naar buiten. Hij sloot dan de poort terug, keek Baltigo na en dacht opnieuw aan die keer dat een Celestial zonder aarzelen over de poort was gevlogen en met veel kabaal pijlsnel op de grond was neergekomen. De wachter had zich toen zo snel als het licht naar de Celestial begeven en een pijl op zijn neus gericht, terwijl die nog gehurkt zat. Hij had op dat moment in een razende furie gezegd: 'Niemand vliegt ongestraft over de poort, koning of niet!'

Arachnatak de Spinner

Citaat van Arachnatak:

“Hoe minder ik gezien word, hoe meer ik kan betekenen.”

Baltigo had zijn bestemming eindelijk bereikt: Morsmetak, de stad in steen. De weg was geplaveid met blinkend zwart obsidiaan dat hier en daar een barst vertoonde. Waar hij ook keek, zag hij ruwe rotsachtige huizen en gebeitelde, gehouwdde of gestapelde stenen. De openingen die voor ramen en deuren moesten doorgaan, waren slordig uit de steen gekapt. Nergens een stukje hout of een boom, geen planten of tuintjes. Hij kon soms goed naar binnen kijken en zag dat de woningen diep in de rotsen doordrongen. Nu begreep hij waarom ze Morsmetak de stad in steen noemden.

Wat een verschil met Celenimbo! Zodra hij zijn opdracht had vervuld, zou hij vanuit Calax meteen naar Celenimbo vliegen om Siltaga alles te vertellen. Zijn beste vriendin was ook een bode en woonde in de stad in de lucht, terwijl Baltigo in Calax woonde, de stad der koningen op de begane grond.

Door aan haar te denken, vergat hij even dat hij als Celestial in de stad van de halfdoden een vreemde eend in de bijt was. Tot hij plotseling te dicht bij een Necromancer kwam, die dat op zijn beurt met één gebaar als een provocatie afdeed. De halfdode greep meteen het gevest van zijn maansikkelvormige zwaard. Baltigo strompelde wat achteruit, stak zijn beide handen in de lucht en boog zijn hoofd naar voren om de Necromancer gerust te stellen dat hij geen kwaad in de zin had. Na enkele passen hief Baltigo zijn hoofd weer en stapte verder naar het paleis van Okeitik de Verzamelaar.

Nadat de bode wat verder was gevorderd en de huizen met verwondering had bekeken, begon hij zich bewuster te worden van de gedaantes rondom hem. Hij had de vele starende blikken

maar sporadisch opgemerkt. In het flauwe licht van de kaarsen en lantaarns kon hij de Necromancers niet altijd goed zien, maar gaandeweg begon hij toch een aantal typische kenmerken te herkennen.

De meesten droegen een zwarte mantel en een zwartgrijze rok, die in scherpe punten uitmondde en zweverig boven de grond opbolde. De bovenlichamen van de halfdoden werden beschermd door een harnas dat met verschillende riempjes en gespen op zijn plaats werd gehouden. De ene had een ring met een klein doodshoofd aan de vinger, de andere een ketting met een amulet om de hals en weer een andere had een staf met een iets groter doodshoofd erop. Het groene licht dat uit de ringen, kettingen of doodshoofden scheen, bezorgde Baltigo een naar gevoel. Hij voelde zich stilaan minder op zijn gemak tussen al dat groen en zwart en haastte zich verder naar het Necromancerspaleis.

Verderop zag hij ook enkele Donkere Elfen uit het Eldenwaldbos. Ze waren kleiner, maar straalden een sterkere verbinding met de natuur uit. Rond hun armen en benen zat telkens een lang stuk boomwortel gewikkeld en rond hun borst twee platen van hard hout die als harnas dienden. Hun gezicht was witbleek en op hun wangen stonden zwarte strepen, van aan de puntige oren schuin over de wangen naar de neus en kin. Net als bij de ringen van een boom kon je de leeftijd van een Donkere Elf aan de strepen op zijn gezicht afleiden. Om de paar jaren kwam er een zwarte streep bij.

Ze hadden grote, spitsige oren die in enkele opstaande haren overgingen. Hun zwarte hoofdharen waren met donkergroene grashalmen doorvlochten en bij elkaar gebonden in een lange staart die ongeveer tot het midden van hun rug reikte. Rond hun midden droegen de meesten een gordel met een dolk of een mes; anderen hadden dan weer een boog en een koker met pijlen van donkerbruin hout op hun rug. Ze droegen ook allemaal een korte capuchon die vooraan met een bruine koord was dicht gevlochten.

Baltigo vroeg zich af waarom ze er allemaal uitzagen alsof er elk moment een oorlog kon uitbarsten. Elke Necromancer of Donkere Elf

die hij passeerde was tot de tanden gewapend. Hij liet de gedachte weer varen toen hij het paleis van Okeitik de Verzamelaar naderde.

Het laatste stukje van de hoofdweg liep licht naar boven en mondde uit in een grote trap waarvan de rand en de leuningen in dezelfde zwarte obsidiaansteen als de straten waren afgewerkt. De trap kwam uit op het voorplein van het paleis waar in het midden een grote poel lag. In de pikzwarte vloeistof van de poel schitterden groene lichtjes, die afwisselend naar de oppervlakte zwommen, waar ze dan even bleven spartelen en flikkeren, en daarna terugkeerden. Wanneer de lichtjes aan de oppervlakte kwamen, zag je pas dat het vlammetjes waren.

De Poel der Duisternis, dacht Baltigo. De poel van de Necromancers; waar ze zielen in onderbrachten. Het zicht ervan was afschrikwekkend en prachtig tegelijk. Angstaanjagend door de gedachte dat er zielen in zwommen en toch majestueus omwille van het flikkerende groene spel van lichtjes. Eén enkel opstaand boordje van zwarte steen scheidde de vloeistof van de grond waarover Baltigo liep. Hij stapte om de donkere poel heen en vervolgde zijn weg naar de grote poort van het Necromancerspaleis. Nog een laatste keer draaide hij zich even om. Hij zag de stadswallen in de verte, badend in een groenachtig dampend licht dat vanuit de stad naar boven scheen. Het was afkomstig van de vele Necromancers die hun wapens nog steeds in de aanslag hielden.

Hij draaide zich weer om naar de toegangspoort van het paleis van Okeitik, die hoog boven hem uitrees. Ze was gemaakt van toermalijn en had scherpe punten, net zoals de stadspoort. Het leek of hij in een enorme, gladde spiegel keek. De zwarte toermalijn schitterde fel in het flakkerende schijnsel van de toortsen die eromheen brandden, alsof de edelsteen wel duizend keer met een vod was opgeblonken. Zonder dat Baltigo het besepte, was de poort stilaan naar de binnenplaats opengegaan, op het moment dat er witgroene dampen van opstegen.

Op de binnenplaats stond een vrouw in het midden van vier afgebakende paadjes die in een vorm van een kruis op de vloer

lagen. Ze staarde naar de grote zwarte poort met één arm uitgestrekt. Haar handpalm was naar beneden gedraaid en haar vingers waren gekromd alsof ze een onzichtbare bol vasthield. Ze maakte kleine krampachtige bewegingen terwijl ze enkele woordjes mompelde die hij niet kon verstaan.

Op dat moment keek Baltigo achterom, hij zag dat de poort zich sloot en dat de walmpjes verdwenen. Ze doet dat met haar handen, dacht hij, en keek haar terug aan. De vrouw stond op hem te wachten terwijl hij langs het paadje verder naar haar toe wandelde. Ze had een lange zwarte mantel aan, zoals de wachter die hem in Morsmetak had binnengelaten. Ondertussen had ze haar handen in elkaar gevouwen en vielen de mouwen van haar mantel in een grote boog voor haar midden. Haar gezicht had ingevallen wangen, met aan elk oog een dikke diagonale zwarte streep die van de zijkant van haar voorhoofd naar het puntje van haar neus liep. Toen hij dichterbij kwam, zag Baltigo niet alleen de twee zwarte hoofdlijnen op haar gezicht, maar ook zes andere fijne lijntjes op haar wangen, als de poten van een spin. Ze was noch een Necromancer, noch een Donkere Elf. Ze was een spinner: een specifieke groep volgelingen binnen het volk van de Necromancers.

‘Welkom in Morsmetak, Baltigo!’ De stem van de vrouw leek op een echo in een waterput. Terwijl ze Baltigo begroette, kantelde ze haar hoofd lichtjes naar achteren om zo meer volume te produceren. ‘Ik ben Arachnatak, de dienaar van Okeitik de Verzamelaar.’

Baltigo stond perplex en wist niet meteen hoe hij moest reageren. ‘U ... u kent mijn naam?’

Arachnatak was verbaasd over het antwoord dat ze kreeg. Ze sperde lichtjes haar ogen met een verwonderde blik. ‘Is dat hoe we elkaar begroeten deze dagen, heer Baltigo?’

De bode werd van zijn stuk gebracht en excuseerde zich. ‘Mijn excuses, dame Arachnatak! Ik ben inderdaad Baltigo, een bode van koning Lotengo en koningin Oliniga. Mijn dank om mij te verwelkomen in de stad in steen. Ik breng nieuws van de koningin.’ Hij bracht zijn rechterhand opnieuw naar zijn borst en maakte ook

weer een klein knikje met zijn hoofd.

Baltigo wilde een tweede keer vragen hoe het mogelijk was dat ze hem kende, maar ze was hem voor. 'Weet u niet hoe Necromancers en Donkere Elfen communiceren?' Arachnatak sprak nu met een zachtere stem, omdat ze van Baltigo de verwachte excuses had gekregen.

'Nee, dat weet ik niet. Hoe kent u mijn naam?'

'De raaf van de poortwachter was u voor, heer Baltigo. Hij hield u vanuit de lucht in de gaten. Als Celestial had u zelf ook naar hier kunnen vliegen, of niet soms?' Arachnatak deinsde er niet voor terug om te provoceren. Elke vraag die ze stelde, had altijd wel een onderliggend doel. Ze wilde vooral weten wat voor iemand Baltigo was en of hij de gebruiken van de stad kende. Een daarvan was dat het voor een Celestial verboden was om boven Morsmetak te vliegen.

'Ik hou van het contact met de grond, mevrouw. Ik wandel graag. En ik wilde geen ophef veroorzaken door boven de stad te vliegen. Ik weet dat dat gevoelig ligt.' Ondertussen vroeg Baltigo zich af waarom hij de raaf onderweg naar het paleis geen enkele keer had gezien.

'Daar heeft u goed aan gedaan, dat is inderdaad verboden. Het had u de toorn van de Donkere Elfen op de hals kunnen halen. Maar dat terzijde. U heeft belangrijk nieuws, zegt u?'

'Dat klopt. Ik breng slechte tijdingen vanuit Calex en ik had graag met Okeitik de Verzamelaar gesproken om hem de brief van de koningin te kunnen overhandigen.' Baltigo maakte uit gewoonte weer een hoofdknikje en sloot zijn ogen tegelijkertijd om aan te geven dat hij op koninklijke zending was. Hij haalde de brief tevoorschijn, nam hem uit het zilveren elfenzakje en toonde hem aan de dienaressen.

Arachnatak deinsde achteruit bij het zien van het zilveren geweven zakje waar de brief in zat en keek er schuin en argwanend naar. Ze wierp een blik op de brief en het zegel erop en zei: 'Ik hoef die brief niet vast te nemen om te weten dat hij echt is. Het is goed zo.'

Berg hem maar weer weg.'

Verwonderd over wat er net was gebeurd, stak Baltigo de brief terug in het zakje en in zijn mantel. Hij vroeg zich af waarom ze voor het zilveren zakje zo'n afschuw had.

Arachnatak draaide zich om naar het paleis en zei met dezelfde diepe echo: 'Volg mij, ik breng u naar uw vertrekken waar u de nacht kunt doorbrengen in afwachting van de komst van de Verzamelaar.'

Baltigo vroeg over haar schouder heen: 'Zal ik Okeitik vanavond nog kunnen spreken, denkt u?'

'Dat hangt van Ratik af, zijn leerling. Hij en de Verzamelaar voeren een zielstocht uit in het Eldenwaldbos'. Ze bewoog zich daarna schuifelend als een spin met snelle bewegingen naar het paleis en begeleidde Baltigo verder naar een slaapvertrek op de derde verdieping.

Arachnatak opende de deur van de kamer terwijl ze Baltigo probeerde te sussen. 'Laat uw slaap toch niet verstoren op een nacht als deze. Als het u een troost kan zijn, de rode zonsondergang heeft soms ook geen nare gevolgen. Ik weet dat u, als Celestial, daar mee bezig bent, maar de verhalen kloppen niet altijd. Goedenacht.' Ze trok de deur van de kamer dicht en begaf zich naar het oosterterras van het paleis, waar Okeitik en Ratik elk moment konden arriveren.

Baltigo wachtte geduldig en keek vanop een vensterbank naar buiten. De zon was ondertussen volledig ondergegaan, maar ze wierp nog altijd een flauw roodpaars licht boven de verre horizon. Ondanks haar woorden over de rode zonsondergang en dat hij zich geen zorgen moest maken, vroeg Baltigo zich toch opnieuw af waarom hij de raaf, die zijn komst had verraden, niet had gezien of gehoord. De raaf was er niet; ik heb hem niet zien vliegen. Hij was er gewoon echt niet.